

عنوان مقاله:

بررسی رابطه بین مهارت‌های اجتماعی با خودکارآمدی و خودمهارگری در نوجوانان

محل انتشار:

اولین همایش ملی روان شناسی بالینی کودک و نوجوان (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسنده:

احسان صادقی - کارشناسی ارشد روان شناسی اسلامی مثبت گرا، قم، ایران

خلاصه مقاله:

نوجوانی سرآغاز تحولات و دگرگونی‌های جسمی و روانی در اوست و بلوغ نقطه عطفی در گذر زندگی او از مرحله کودکی به بزرگ سالی است. از آنجا که نوجوانی یکی از مهمترین و پرازش ترین دوران زندگی هر فرد محسوب میشود، پرداختن به مسائل این دوره نیز ضروری مینماید. لذا هدف از پژوهش حاضر بررسی رابطه بین مهارت‌های اجتماعی با خودکارآمدی و خودمهارگری در نوجوانان میباشد. طرح پژوهش در زمره پژوهش‌های غیرآزمایشی و از نوع پیش بینی و به طور دقیق از نوع همبستگی است. جامعه آماری مورد نظر پژوهش تمام دانش آموزان ۱۷-۱۵ ساله پسر مشغول به تحصیل در سال تحصیلی ۱۳۹۶-۹۷ مدارس دولتی شهر قم درمقطع دبیرستان میباشد که از این بین ۱۵ نفر با استفاده از روش نمونه‌گیری خوشهای چندمرحله ای به عنوان نمونه انتخاب شدند. شرکت کنندگان به پرسشنامه های مهارت‌های اجتماعی گرشام و الیوت، خودکارآمدی شرر، خودمهارگری تانجی پاسخ دادند. برای تجزیه تحلیل داده ها از فرمول رگرسیون چند متغیره گام به گام و ضریب همبستگی پیرسون استفاده شد. براساس اطلاعات، مهارت‌های اجتماعی به اندازه ۳۹/۸ بر خودکارآمدی و ۴۱/۳ درصد بر کیفیت خودمهارگری تاثیر داشته است و از انجایی که مقدار سطح معنی داری برای این متغیر ها از ۵/۰٪ کمتر بوده است، لذا این نتیجه حاصل میشود که این تاثیر معنیدار بوده است و فرضیه تایید میشود و بین مهارت‌های اجتماعی با خودکارآمدی و خود مهارگری رابطه وجود دارد.

کلمات کلیدی:

مهارت‌های اجتماعی، خودکارآمدی، خود مهارگری، نوجوانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1193007>

